

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **Ing. J. B.** nar. **[redacted]**,
bytem **[redacted]**,
zast. JUDr. Filipem Chytrým, advokátem
se sídlem Praha 5, Malátova 633,

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**,
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42,

o zaplacení 77 100 000,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. července 2017, č.j. 27 C 267/2008–295,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalobce **je povinen** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 600 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 77 100 000 Kč s příslušenstvím a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 6 600 Kč.
2. Žalobce se domáhal žalované částky jako náhrady škody, která mu měla být způsobena rozhodnutím o vazbě a nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání v trestní věci vedené před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. [REDACTED] když následně byl obžaloby v plném rozsahu zproštěn. Škoda měla žalobci vzniknout znehodnocením jím vlastněných akcií společnosti [REDACTED]
3. Ve věci již bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 24.2.2011, č.j. 27 C 267/2008-78, kterým soud I. stupně žalobu zamítl, odvolací Městský soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 28.7.2011, č.j. 70 C 317/2011-94, tento rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud usnesením ze dne 12.3.2013, č.j. 28 Cdo 122/2012-110, dovolání žalobce odmítl.
4. Ústavní soud nálezem ze dne 1.12.2015, sp. zn. [REDACTED], výše uvedená rozhodnutí zrušil. Konstatoval, že obecné soudy vybočily z mezí ústavnosti, pokud a priori a bez náležitého odůvodnění usoudily, že škoda mohla vzniknout pouze postupem likvidátora obchodní společnosti, [REDACTED], aniž by vyhodnotily žalobní tvrzení a veškeré okolnosti případu, čímž bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Obecným soudům uložil, aby se zabývaly tím, zda byl pokles hodnoty žalobcových akcií způsoben buď následkem trestního stíhání, vazby a zabavení akcií orgány státu, nebo zda mohlo být znehodnocení akcií vyvoláno postupem likvidátora, tj. [REDACTED], či snad jinou související skutečností.
5. Věcí se proto znovu zabýval soud I. stupně. Vzal za prokázané, že žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin podvodu a rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20.10.2006, č.j. [REDACTED], byl zproštěn obžaloby, neboť skutek, kterého se měl dopustit, není trestným činem. Dále se soud prvního stupně věnoval posouzení toho, zda vedle existence nezákonného rozhodnutí, byly naplněny i další podmínky odpovědnosti za škodu. Pokud šlo o otázku vzniku škody, vzal soud prvního stupně za prokázané, že nejhodnotnějším majetkem společnosti [REDACTED], od něhož se odvozovala cena jeho akcií, byl nepeněžitý vklad odpovídající ceně [REDACTED] hodnota práva [REDACTED] přesahovala 1 mld. Kč. Od založení společnosti v roce 1994 do zahájení trestního stíhání žalobce v roce 1997 bylo podnikání společnosti ztrátové [REDACTED] nebylo ani tvrzeno, ani prokazováno, že by došlo [REDACTED] Soud prvního stupně tak uzavřel, že žalobce měl před i po zahájení trestního stíhání podíl na základním jmění společnosti a ten byl tvořen zejména právem [REDACTED] když měl hodnotu přesahující 1 mld. Kč, trestní stíhání nemělo vliv na [REDACTED] které společnosti i nadále svědčilo. Soud prvního stupně neshledal ani příčinnou souvislost mezi trestním stíháním žalobce

a snížením hodnoty akcií společnosti [REDACTED] Z předloženého znaleckého posudku Doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc., který stanovil cenu akcií jak ke dni 25.6.1997, tak i ke dni 29.11.2007, dovodil, že zjištěná cena akcií k 25.6.1997 byla dána hodnotou základního kapitálu a způsobem hospodaření společnosti, a zjištěná cena akcií k 29.11.2007 byla ovlivněna konkurzním řízením, [REDACTED] předlužením společnosti a nevyvíjením činnosti společnosti. Uzavřel tak, že trestní stíhání žalobce nemělo na cenu akcií společnosti [REDACTED], žádný vliv, a není tak dána ani příčinná souvislost mezi trestním stíháním a cenou akcií. Soud prvního stupně rovněž neshledal, že by na cenu akcií mělo vliv to, že v trestním stíhání byly žalobci akcie zabaveny. Soud prvního stupně tak neshledal naplnění všech nezbytných podmínek odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, a žalobu proto zamítl.

6. Proti rozsudku podal včasné odvolání žalobce. Soudu prvního stupně především vytkl, že nesprávně stanovil hodnotu akcií, nevypořádal se s jeho argumenty ohledně ztráty hodnoty akcií po zahájení trestního stíhání a v důsledku toho dospěl k nesprávnému závěru o neexistenci škody. Za nesprávnou považuje úvahu soudu prvního stupně, že jediným faktorem určujícím cenu akcií byla [REDACTED]. Byť je hodnota [REDACTED] významným faktorem, není faktorem jediným. Na hodnotu akcií v době před zahájením trestního stíhání i po jeho ukončení měla vliv celá řada faktorů, které soud prvního stupně nebral v potaz. Soud prvního stupně ignoroval žalobní tvrzení, že hodnota akcií se stala prakticky nulovou v důsledku trestního stíhání a veřejných prohlášení Policie České republiky o bezcennosti akcií. Stejně tak nevzal v potaz, že [REDACTED] než ale mohla konkrétní kroky realizovat, přišlo trestní stíhání spojené s několikaměsíční vazbou zakladatelů a hlavních akcionářů; hodnota akcií společnosti [REDACTED], byla nulová již předtím, než byl na třetí osobu likvidátorem převeden předmětný [REDACTED]. Z důkazů, které žalobce k prokázání odůvodněnosti svého nároku označil v podání ze dne 20.5.2016, soud prvního stupně provedl pouze část, aniž by v rozsudku odůvodnil, proč navržené důkazy (například výslechy svědků) provedeny vůbec nebyly. Za zmatečnou žalobce označil i argumentaci soudu prvního stupně o absenci příčinné souvislosti mezi nezákonným trestním stíháním žalobce a škodou. Soud prvního stupně se zabýval otázkou příčinné souvislosti, ačkoli předtím dospěl k názoru, že nevznikla škoda, to jen potvrzuje zmatečnost jeho úvah a v důsledku toho má žalobce napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Soud prvního stupně se nijak nezabýval argumentací žalobce k otázce příčinné souvislosti a namísto toho polemizoval se znaleckým posudkem doc. Novotného, přitom však ignoroval fakt, že úkolem znalce bylo pouze stanovit hodnotu akcií ke dvěma časovým bodům, nikoli zkoumat, v důsledku jakých faktorů se hodnota akcií v době mezi těmito dvěma časovými body změnila tak, jak se změnila. Soudu prvního stupně žalobce rovněž vytkl, že postupoval v rozporu s tím, k čemu jej vyzval Ústavní soud; předně měl zvažovat, zda újma způsobená žalobci byla způsobena trestním stíháním a nikoli a priori hledat jiné příčiny, které se na vzniku rovněž případně mohly podílet. Soud prvního stupně žalobci rovněž nepřipadně vytkl, že nedoplnil tvrzení o tom, kdy a jak byly akcie přesně zabaveny policií, žalobce přitom uvedl, že svůj nárok nedovozuje ze zabavení akcií. To, že policie zajišťovala akcie, žalobce zmínil pouze na dokreslení skutečnosti, že společnosti bylo znemožněno řádné fungování. Žalobce jako nesprávné hodnotil rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým přiznal žalované náhradu nákladů řízení. Závěrem žalobce poukázal na to, že soudkyně Mgr. Jana Příbylová, která ve věci rozhodovala, dříve působila na Ministerstvu

spravedlnosti, protože měla být dle názoru žalobce z rozhodování vyloučena. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

7. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání uvedla, že se ztotožňuje s rozsudkem soudu prvního stupně v celém rozsahu. Souhlasila se závěrem, že v souvislosti s trestním řízením žalobci nevznikla škoda spočívající ve snížení hodnoty jeho akcií. Navrhla proto, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení jemu předcházející dle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
9. Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, přiznává v § 7 odst. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníkům řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Základními podmínkami objektivní odpovědnosti státu za škodu tak je existence nezákonného rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi vznikem škody a vydáním nezákonného rozhodnutí.
10. Žalobce se domáhal náhrady škody, jež mu měla vzniknout v příčinné souvislosti s trestním stíháním, které proti němu bylo vedeno, a které skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20.10.2006, č.j. [REDAKCE]. Škodnou událostí bylo snížení ceny akcií společnosti [REDAKCE], které žalobce vlastnil, k němuž mělo dojít právě v důsledku nezákonného trestního stíhání žalobce. První podmínka odpovědnosti státu za škodu, tedy existence nezákonného rozhodnutí byla v tomto případě splněna; trestní stíhání žalobce bylo nezákonné, což bylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno, a mezi účastníky to ani nebylo sporné.
11. Ústavní soud ve svém zrušovacím nálezu ze dne 1.12.2015, sp. zn. II ÚS 2196/13, obecným soudům uložil, aby se zabývaly další z podmínek odpovědnosti státu za škodu, a to otázkou, zda k poklesu hodnoty žalobcových akcií došlo v důsledku trestního stíhání žalobce.
12. Žalobce v průběhu řízení sice tvrdil, že k poklesu hodnoty jeho akcií na nulovou hodnotu došlo v důsledku trestního stíhání a vazby, neboť za dobu trvání trestního řízení došlo k likvidaci celé společnosti, když všichni investoři, odběratelé, spolupracovníci i další obchodní partneři z důvodu trestního stíhání žalobce odešli. Nicméně toto obecné tvrzení nijak podrobněji nerozvedl, nekonkretizoval o jaké investory, či obchodní partnery mělo jít, jaké obchody měly být zmařeny. Soud prvního stupně proto poté, co byly předchozí rozsudky ve věci Ústavním soudem zrušeny, žalobce při jednání dne 3.5.2016 poučil dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., aby podrobně vylíčil, jak mělo dojít k tvrzené škodě, včetně toho, jací obchodní partneři žalobce, resp. společnost opustili. Žalobce na tuto podrobnou výzvu reagoval podáním ze dne 20.5.2016, v něm uvedl, že ke znehodnocení akcií došlo samotným zahájením trestního stíhání; v důsledku nepodloženého obvinění a medializací nepravdivých informací ze strany orgánů činných v trestním řízení od společnosti [REDAKCE] odstoupili všichni odběratelé i dodavatelé, nikdo nebyl ochoten akcie společnosti držet a tím méně je koupit. Současně žalobce

navrhl důkazy k prokázání hodnoty akcií před zahájením trestního stíhání, po skončení trestního stíhání a dále důkazy k okolnostem fungování společnosti před zahájením, během a po skončení trestního stíhání. I toto doplnění žalobcových žalobních tvrzení tak zůstalo pouze ve zcela obecné rovině, žalobce neoznačil žádného odběratele, dodavatele, obchodního partnera či investora, který by přerušil svůj obchodní vztah se společností [REDAKCE]. V žalobcových tvrzeních zcela absentovala jakákoli konkrétní zmínka o reálných dopadech jeho trestního stíhání.

13. Ze samotné skutečnosti, že žalobce byl trestně stíhán, nelze učinit závěr, že v příčinné souvislosti s trestním stíháním došlo ke znehodnocení žalobcových akcií. Žalobce byl povinen uvést konkrétní tvrzení, jakým způsobem trestní stíhání na společnost [REDAKCE], a tím na cenu jejich akcií, dopadlo. Žalobce však, ač byl soudem řádně poučen, žádné konkrétní tvrzení neuvedl, tudíž nesplnil povinnost tvrzení ohledně příčinné souvislosti mezi trestním stíháním a tvrzenou škodou. Je třeba zdůraznit, že v občanském soudním řízení se uplatňuje projednací zásada, podle které mají účastníci ohledně skutečností, ze kterých vyvozují pro sebe příznivé právní následky, povinnost tvrzení a důkazní povinnost. Nesplnění povinnosti tvrzení (neunesení břemene tvrzení) má za následek, že skutečnost, kterou účastník vůbec netvrdil a která nevyšla jinak v řízení najevo, nebude ani předmětem dokazování. Soudu prvního stupně proto nelze vytknout, že neprovedl žalobcem navržené důkazy, zejm. svědecké výpovědi, když žalobce vůbec netvrdil, které konkrétní skutečnosti mají být svědeckými výpověďmi prokázány. Nepřichází totiž v úvahu, aby označené důkazy nahradily skutková tvrzení účastníků, zejména pak skutková tvrzení podstatná. Procesní aktivita a odpovědnost účastníků řízení by tím byla popřena a přenášena na soud, což by bylo v rozporu se základními zásadami občanského sporného řízení zejm. zásadou dispoziční a projednací (k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9.8.2005, sp. zn. 26 Cdo 1326/2005, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2.6.2014, sp.zn. 23 Cdo 496/2013). V tomto projednávaném případě pak byla potřeba precizních žalobních tvrzení ohledně příčinné souvislosti o to naléhavější, že naprosto nejzásadnějším majetkem společnosti [REDAKCE] který se rozhodujícím způsobem odrazil i v ceně jejich akcií, bylo právo [REDAKCE]. Byť v řízení před soudem prvního stupně bylo ze čtených novinových článků prokázáno, že orgány policie vyšetřující podezření z trestné činnosti žalobce, označovaly akcie jako bezcenné, nelze z těchto článků vzít za prokázané, že bezcenné skutečně byly, a bez toho, aby žalobce dotvrdil konkrétně, jak se tyto články odrazily v hospodaření společnosti [REDAKCE] nelze učinit závěr, že v jejich důsledku došlo ke snížení ceny akcií.
14. Soud prvního stupně pochybil, pokud ve svém rozsudku nijak nezmínil, že se v průběhu řízení věnoval v intencích pokynu Ústavního soudu zjišťování příčinné souvislosti mezi trestním stíháním žalobce a poklesem hodnoty akcií. Toto pochybení však na věcnou správnost rozsudku nemá vliv. Otázka existence příčinné souvislosti je otázkou skutkovou a žalobce ohledně této otázky neunesl břemeno tvrzení. Nelze tak dospět k závěru, že by trestní stíhání žalobce bylo v příčinné souvislosti se snížením ceny žalobcových akcií. Sám žalobce ve svém odvolání, když soudu prvního stupně vytýkal nesprávnost úvahy o ceně akcií, připustil, že [REDAKCE] je významným faktorem pro posouzení hodnoty akcií, nicméně tvrdil, že není faktorem jediným. V řízení přitom bylo prokázáno, že [REDAKCE] bylo převedeno likvidátorem společnosti [REDAKCE]

██████████, na třetí osobu a to bezúplatně, přitom tato okolnost je (při absenci jiných konkrétních žalobcových tvrzení) jedinou v řízení prokázanou okolností, která měla vliv na cenu akcií. Soud prvního stupně proto postupoval věcně správně, když dospěl k závěru, že není dána příčinná souvislost mezi nezákonným trestním stíháním žalobce a snížením ceny žalobcových akcií, a tudíž není naplněna jedna z nezbytných podmínek vzniku odpovědnosti státu za škodu, a z toho důvodu žalobu zamítl.

15. Odvolací soud neshledal pochybení soudu prvního stupně, ani při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně postupoval podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., a příležitostně poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 1.2.2016, sp.zn. IV. ÚS 3554/15, které reflektuje nález sp.zn. Pl. ÚS 39/13, jenž je obecně aplikovatelný. Na straně žalobce nevyšly v průběhu řízení najevo žádné okolnosti, pro které by soud měl přistoupit k aplikaci § 150 o.s.ř., který představuje výjimku oproti pravidlu, jímž je přiznání práva na náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému účastníku.
16. Otázku možné podjatosti soudkyně Mgr. Jany Příbilové již Městský soud v Praze na základě žalobcem vznesené námitky řešil v usnesení ze dne 9.12.2016, č.j. ██████████ a neshledal žádné okolnosti zakládající pochybnost o nepodjatosti této soudkyně. Žalobce ve svém odvolání neuvedl žádné nové skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit pochybnosti o nepodjatosti soudkyně, odvolací soud proto k jeho výhradám k soudkyni nijak nepřihlížel.
17. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil včetně výroku o nákladech řízení (§ 219 o.s.ř.).
18. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla v odvolacím řízení procesně úspěšná, odvolací soud jí proto přiznal paušální náhradu za dva úkony (sepis vyjádření k odvolání a účast u jednání) po 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, pokud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Praha 1. února 2018

JUDr. Irena Nosková v.r.
předsedkyně senátu